

בראשית פרק ד

- (א) והאדם ידע את חוה אשתו ותהר ותלד את קין ותאמר קניתי איש את ידוד:
 (ב) ותסוף ללדת את אחיו את הבל ויהי הבל רעה צאן וקין היה עבד אדמה:
 (ג) ויהי מקץ ימים יבא קין מפרי האדמה מנחה לידוד:
 (ד) והבל הביא גם הוא מבכרות צאנו ומחלבהן וישע ידוד אל הבל ואל מנחתו:
 (ה) ואל קין ואל מנחתו לא שעה ויחר לקין מאד ויפלו פניו:
 (ו) ויאמר ידוד אל קין למה חרה לך ולמה נפלו פניך:
 (ז) הלוא אם תיטיב שאת ואם לא תיטיב לפתח חטאת רבץ ואליך תשוקתו ואתה תמשל בו:
 (ח) ויאמר קין אל הבל אחיו ויהי בהיותם בשדה ויקם קין אל הבל אחיו ויהרגהו:
 (ט) ויאמר ידוד אל קין אי הבל אחיך ויאמר לא ידעתי השמר אחי אנכי:
 (י) ויאמר מה עשית קול דמי אחיך צעקים אלי מן האדמה:
 (יא) ועתה ארור אתה מן האדמה אשר פצתה את פיה לקחת את דמי אחיך מידך:
 (יב) כי תעבד את האדמה לא תסוף תת כחה לך נע ונד תהיה בארץ:
 (יג) ויאמר קין אל ידוד גדול עוני מנשא:
 (יד) הן גרשת אתי היום מעל פני האדמה ומפניך אסתר והייתי נע ונד בארץ והיה כל מצאי יהרגני:
 (טו) ויאמר לו ידוד לכן כל הרג קין שבעתים יקם וישם ידוד לקין אות לבלתי הכות אתו כל מצאו:
 (טז) ויצא קין מלפני ידוד וישב בארץ נוד קדמת עדן:
 (יז) וידע קין את אשתו ותהר ותלד את חנוך ויהי בנה עיר ויקרא שם העיר כשם בנו חנוך:
 (יח) ויולד לחנוך את עירד ועירד ילד את מחויאל ומחויאל ילד את מתושאל ומתושאל ילד את למך:
 (יט) ויקח לו למך שתי נשים שם האחת עדה ושם השנית צלה:
 (כ) ותלד עדה את יבל הוא היה אבי ישב אהל ומקנה:
 (כא) ושם אחיו יובל הוא היה אבי כל תפש כנור ועוגב:
 (כב) וצלה גם היא ילדה את תובל קין לטש כל חרש נחשת וברזל ואחות תובל קין נעמה:
 (כג) ויאמר למך לנשיו עדה וצלה שמען קולי נשי למך האזנה אמרתי כי איש הרגתי לפצעי וילד לחברתי:
 (כד) כי שבעתים יקם קין ולמך שבעים ושבעה:
 (כה) וידע אדם עוד את אשתו ותלד בן ותקרא את שמו שת כי שת לי אלהים זרע אחר תחת הבל כי הרגו קין:
 (כו) ולשת גם הוא ילד

1. רמב"ן בראשית פרק ד פסוק כג

אבל הנראה בעיני, כי היה למך איש חכם מאד בכל מלאכת מחשבת, ולמד לבנו הבכור ענין המרעה כפי טבעי הבהמות, ולמד את השני חכמת הנגון, ולמד את השלישי ללטוש ולעשות חרבות ורמחים וחניתות וכל כלי המלחמה. והיו נשיו מתפחדות שלא יענש, כי הביא החרב והרציחה בעולם, והנה הוא תופש מעשה אבותיו בידו, כי הוא בן המרצח הראשון, וברא משחית לחבל. והוא אמר להן אני לא הרגתי איש לפצעים ולא ילד לחבורות כאשר עשה קין, ולא יענישני השם, אבל ישמרני מן ההריגה יותר ממנו. והזכיר כן לומר, כי לא בחרב וחנית יכול אדם להרוג בפצעים וחבורות, שימית במיתה רעה יותר מן החרב, ואין החרב גורם הרציחה, ואין על העושו חטא:

2. אבן עזרא בראשית ד:ח

ושואלים נולדו ביום סגריר ישאלו איך הכהו, ואין חרב. וזאת שאלת תהו, כי יהרגו בידו בחנק, ואלף עץ ואבן נמצאים

3. תרגום "יונתן" בראשית ד:ח

ואמר קין לות הבל אחוהי איתא וניפוק תרוינן לברא והוה כד נפקו תרויהון לברא עני קין ואמר להבל מסתכל אנא דברחמין אצברי עלמא אבל לא בפירי עובדין טבין הוא מדבר ומתוב אפין אית בדינא מן בגלל מה אתקבל קרבנך וקרבני מני לא אתקבל ברעוא עני הבל ואמר לקין ברחמין אתברי עלמא ובפירי עובדין טבין הוא מדבר ומיסב אפין לית בדינא ועל דהוּו פיריה עובדיי טבין מדיך וקדמים לדיך אצקבל ברעוא קרבני עני קין ואמר להבל לית דין ולית דיין ולית עלם אחרין ולית למיתן אגר טב לצדיקיא ולית למפרעא מן רשעיא עני הבל ואמר לקין אית דין ואית דיין ואית עלם אחרו ואית למתן אגר טב לצדיקיא ואית למתפרע מן רשעיא ועל עיסק פתגמא האלין הוּו מתנציין על אנפי ברא וקם קין על הבל אחוהי וטבע אבנא במצחיה וקטליה

4. בראשית רבה (וילנא) פרשה כב

ז ויאמר קין אל הבל אחיו ויהי בהיותם וגו', על מה היו מדיינים, אמרו בואו ונחלוק את העולם אחד נטל הקרקעות ואחד נטל את המטלטלין, דין אמר ארעא דאת קאים עליה דידי, ודין אמר מה דאת לביש דידי, דין אמר חלוץ, ודין אמר פרח, מתוך כך ויקם קין אל הבל אחיו ויהרגהו, רבי יהושע דסכנין בשם רבי לוי אמר שניהם נטלו את הקרקעות, ושניהם נטלו את המטלטלין, ועל מה היו מדיינים, אלא זה אומר בתחומי בהמ"ק =בית המקדש= נבנה, וזה אומר בתחומי בהמ"ק נבנה, שנא' ויהי בהיותם בשדה, ואין שדה אלא בהמ"ק, היך מה דאת אמר (מיכה ג) ציון שדה תחרש, ומתוך כך (בראשית ד) ויקם קין אל הבל אחיו וגו', יהודה בר אמי אמר על חוה הראשונה היו מדיינים, אמר רבי איבו חוה הראשונה חזרה לעפרה ועל מה היו מדיינים אמר רבי הונא תאומה יתירה נולדה עם הבל זה אומר אני נוטלה שאני בכור, וזה אומר אני נוטלה שנולדה עמי, ומתוך כך ויקם קין.

ח אמר רבי יוחנן הבל היה גבור מקין, שאין ת"ל ויקם אלא מלמד שהיה נתון תחתיו, אמר לו שנינו בעולם מה את הולך ואומר לאבא, נתמלא עליו רחמים, מיד עמד עליו והרגו, מן תמן אינון אמרין טב לביש לא תעביד וביש לא ימטי לך, ויהרגהו, במה הרגו, רשב"ג אמר בקנה הרגו שנאמר וילד לחבורתי דבר שעושה חבורה, ורבנן אמרי באבן הרגו, שנאמר כי איש הרגתי לפצעי, דבר שהוא עושה פצעים, רבי עזריה ורבי יונתן בר חגי בשם רבי יצחק אמר נתבונן קין מהיכן שחט אביו אותו הפר, שנאמר בו (תהלים סט) ותיטב לה' משור פר, ומשם הרגו, ממקום הצואר מקום הסימנין,

5. בראשית רבה ב:ג

"ובהו" – זה קין שרצה להחזיר את העולם לבהו

6. רש"י בראשית פרק ד פסוק ח

(ח) ויאמר קין אל הבל - נכנס עמו בדברי ריב ומצה להתגולל עליו להרגו, ויש בזה מדרשי אגדה אך זה ישובו של מקרא:

7. רמב"ן בראשית פרק ד פסוק ח

(ח) וטעם ויאמר קין אל הבל אחיו - שנכנס עמו בדברי ריב ומצה להתגולל עליו ולהרגו, לשון רש"י. ורבי אברהם אמר כי הקרוב אליו, שאמר לו כל התוכחות שהוכיחו השם: ועל דעתו, שהוא דבק עם ויהי בהיותם בשדה, כי אמר לו נצא השדה והרג אותו שם בסתר. ויתכן שנתכוון בהריגהו שיבנה העולם ממנו, כי חשב שלא יהיה לאביו זרע אחר עוד, גם פחד שלא יהיה עיקר בנינו של עולם מאחיו שנתקבלה מנחתו:

8. משך חכמה ד:ח

כי קין אמר אל לבו שכוונת השם יתברך בדברו "ואליך תשוקתו ואתה תמשל בו" שכוון אל הבן אחיו שהבל משתוקק אליו לאבדו ולהכחידו מן העולם אבל "ואתה תמשל בו" היינו שקין ימשל עליו, ולא פירש דברי השם שמתכוונים אל החטא וכביאור התרגום, וזה "ויאמר קין אל הבל אחיו" שאמר בלבו שמכוון השם יתברך אל הבל אחיו ולכן אמר השם יתברך "קול דמי אחיך צועקים אלי", ירצה שהוא בדבריו כביכול גרם לחרות אפו של קין על הבל.

1. Nachmanides to Genesis 4:23

The explanation I prefer is that Lemekh was a man very proficient in all crafts. He taught his eldest how to pasture animals properly, his second music, and his third smithing, especially how to make swords, javelins, spears and other martial gear. His wives were afraid that he would be punished, for he had brought the sword and murder into the world, thus continuing his ancestor's ways, as he was descended from the first murderer, and had created destructive and malevolent capacities.

He said to them: I have not killed a man for bruises, nor a child for wounds, like Kayin, so G-d will not punish me. Rather, he will protect me from being killed even more than he did Kayin.

What he meant by this was that with swords and spears people cannot kill through wounds and bruises, and those (slow and agonizing) deaths are worse than death by the sword, and so it is not the sword that causes the murder, and so the swordmaker is not a sinner.

2. Avraham Ibn Ezra to Genesis 4:8

People born on overcast days ask how Kayin killed Hevel, when there was no sword. This is a silly question, for he could have strangled him with his hands, and thousands of sticks and stones were available.

3. Pseudo-Jonathan to Genesis 4:8

Kayin said to his brother Hevel: Let the two of us go out to the field.

When they had gone out to the field, Kayin said to Hevel: I see that the world was created with mercy, but it is not run so as to reward good deeds, and there is favoritism in judgement. Why was your sacrifice accepted with favor, while mine was not?

Hevel replied: The world was created with mercy, and it is run so as to reward good deeds, and there is no favoritism in judgement. My sacrifice was accepted with favor because my deed were superior to yours.

Kayin replied: There is no judge and no judgement and no World to Come and no reward for the righteous and no punishment for the wicked.

Hevel replied: There is a judge and judgement, a World to Come, reward for the righteous and punishment for the wicked.

They were fighting about these matters on the face of the field when Kayin rose against his brother, buried a rock in his forehead, and killed him.

4. Genesis Rabbah 22:7-8

“Kayin said to his brother Hevel. While they were in the field etc.”

What were they debating?

They said: Let us divide the world.

One took the land, and one took the goods.

One said: The land you are standing on is mine.

The other said: The clothes you are wearing are mine.

One said: Strip!

The other said: Fly!

As a result “Kayin rose against his brother and killed him”.

Rabbi Joshua of Sikhnin said in the name of Rabbi Levi:

They divided the land and the goods.

What, then, were they debating?

Each of them said: The Holy Temple will be built in my territory.

(As it is written “While they were in the field”, and “field” is a reference to the Holy Temple, as it is written (Micah 3:12) “Zion shall be plowed like a field”.)

As a result “Kayin rose against his brother Hevel and killed him”.

Yehudah bar Ami said: They were debating about Chavah, the first woman.

Rabbi Aybo said: Chavah the first woman had returned to the dust.

What, then, were they debating?

Rav Huna said: (A tin sister was born with each of them, but) Hevel also had a triplet sister.

Kayin said: She belongs to me, because I am the firstborn (and the firstborn gets a double portion)

Hevel said: She belongs to me, because she was born with me.

As a result, “Kayin rose against his brother Hevel and killed him”.

Rabbi Yochanan said: Hevel was stronger than Kayin, as the words “Kayin rose” imply that he started out underneath.

Kayin said to Hevel: We are the only two in the world; what will you tell our father?

Hevel was overcome by mercy.

Immediately, “Kayin rose etc”.

How did he kill him?

Rabbi Shimon ben Gamliel said: With a reed, as it is written “a child for my wounds”, implying something that wounds.

The Rabbis said: With a rock, as it is written “a man for my bruises”, implying something that bruises.

Rabbi Azaryah and Rabbi Yochanan bar Chagi said in the name of Rabbi Yitzchak: Kayin studied what his father did when sacrificng an ox

5. Genesis Rabbah 2:3

Kayin sought to return the world to chaos.

6. Rashi to Genesis 4:8

He began an argument with him with the intent of killing him.

There are many aggadic interpretations of this verse, but the above is the meaning of the text.

7. Nachmanides to Genesis 4:8

The meaning of “Kayin said to his brother Hevel” – Rashi says that he began an argument with him with the intent of killing him. Rabbi Avraham (Ibn Ezra) says that most likely he told Hevel what G-d had said in reproving him.

To my mind, this phrase is connected to “while they were in the field”, i.e. that he asked him to go out to the field so he could kill him secretly. Likely his intent was to ensure that he would be the sole foundation of the world, as he thought his father would have no more children. Furthermore, he was afraid that he would be less of a founder than Hevel, whose sacrifice was accepted.

8. Meshekh Chokhmah (Rabbi Meir Simkhah of Dvinsk, late 19th century) to Genesis 4:8

Kayin thought that when G-d said “and his desire is toward you, and you will rule him” he was referring to Hevel his brother, meaning that Hevel desired to erase him from the world but that he, Kayin, would triumph over him, rather than understanding that they referred to sin (as explained in the Targum). Thus “Kayin said to his brother Hevel” should really be translated “Kayin thought (that G-d’s words) referred to his brother Hevel”.

So when G-d said “your brother’s blood cries out to me” he means that He (if such a thing were possible) caused Kayin’s rage at Hevel.

- (י) בן ארבעים שנה איש בשת בן שאול במלכו על ישראל ושנים שנים מלך אך בית יהודה היו אחרי דוד:
 (יא) ויהי מספר הימים אשר היה דוד מלך בחברון על בית יהודה שבע שנים וששה חדשים: o
 (יב) ויצא אבנר בן נר ועבדי איש בשת בן שאול ממחנים גבעונה:
 (יג) ויואב בן צרויה ועבדי דוד יצאו ויפגשום על ברכת גבעון יחדו וישבו אלה על הברכה מזה על הברכה מזה:
 (יד) ויאמר אבנר אל יואב יקומו נא הנערים וישחקו לפניו ויאמר יואב יקמו:
 (טו) ויקמו ויעברו במספר שנים עשר לבנימן ולאיש בשת בן שאול ושנים עשר מעבדי דוד:
 (טז) ויחזקו איש בראש רעהו וחרבו בצד רעהו ויפלו יחדו ויקרא למקום ההוא חלקת הצרים אשר בגבעון:
 (יז) ותהי המלחמה קשה עד מאד ביום ההוא וינגף אבנר ואנשי ישראל לפני עבדי דוד:
 (יח) ויהיו שם שלשה בני צרויה יואב ואבישי ועשהאל וקל ברגליו כאחד הצבים אשר בשדה:
 (יט) וירדף עשהאל אחרי אבנר ולא נטה ללכת על הימין ועל השמאל מאחרי אבנר:
 (כ) ויפן אבנר אחריו ויאמר האתה זה עשהאל ויאמר אנכי:
 (כא) ויאמר לו אבנר נטה לך על ימינך או על שמאלך ואחז לך אחד מהנערים וקח לך את חלצתו ולא אבה עשהאל לסור מאחריו:
 (כב) ויסף עוד אבנר לאמר אל עשהאל סור לך מאחרי למה אככה ארצה ואיך אשא פני אל יואב אחיך:
 (כג) וימאן לסור ויכהו אבנר באחרי החנית אל החמש ותצא החנית מאחריו ויפל שם וימת תחתו תחתיו ויהי כל הבא אל המקום אשר נפל שם עשהאל וימת ויעמדו:
 (כד) וירדפו יואב ואבישי אחרי אבנר והשמש באה והמה באו עד גבעת אמה אשר על פני גיח דרך מדבר גבעון:
 (כה) ויתקבצו בני בנימן אחרי אבנר ויהיו לאגדה אחת ויעמדו על ראש גבעה אחת:
 (כו) ויקרא אבנר אל יואב ויאמר הלנצח תאכל חרב הלוא ידעתה כי מרה תהיה באחרונה ועד מתי לא תאמר לעם לשוב מאחרי אחיהם:
 (כז) ויאמר יואב חי האלהים כי לולא דברת כי אז מהבקר נעלה העם איש מאחרי אחיו:
 (כח) ויתקע יואב בשופר ויעמדו כל העם ולא ירדפו עוד אחרי ישראל ולא יספו עוד להלחם:
 (כט) ואבנר ואנשיו הלכו בערבה כל הלילה ההוא ויעברו את הירדן וילכו כל הבתרון ויבאו מחנים:
 (ל) ויואב שב מאחרי אבנר ויקבץ את כל העם ויפקדו מעבדי דוד תשעה עשר איש ועשה אל:
 (לא) ועבדי דוד הכו מבנימן ובאנשי אבנר שלש מאות וששים איש מתו:
 (לב) וישאו את עשהאל ויקברו בקבר אביו אשר בית לחם וילכו כל הלילה יואב ואנשיו ויאר להם בחברון:

שופטים פרק יט

- (א) ויהי בימים ההם ומלך אין בישראל ויהי איש לוי גר בירכתי הר אפרים ויקח לו אשה פילגש מבית לחם יהודה:
- (ב) ותזנה עליו פילגשו ותלך מאתו אל בית אביה אל בית לחם יהודה ותהי שם ימים ארבעה חדשים:
- (ג) ויקם אישה וילך אחריה לדבר על לבה [להשיבו] להשיבה ונערו עמו וצמד חמרים ותביאהו בית אביה ויראהו אבי הנערה וישמח לקראתו:
- (ד) ויחזק בו חתנו אבי הנערה וישב אתו שלשת ימים ויאכלו וישתו וילינו שם:
- (ה) ויהי ביום הרביעי וישכימו בבקר ויקם ולכת ויאמר אבי הנערה אל חתנו סעד לך פת לחם ואחר תלכו:
- (ו) וישבו ויאכלו שניהם יחדו וישתו ויאמר אבי הנערה אל האיש הוואל נא ולין ויטב לך:
- (ז) ויקם האיש ללכת ויפצר בו חתנו וישב וילן שם:
- (ח) וישכם בבקר ביום החמישי ללכת ויאמר אבי הנערה סעד נא ללכת והתמהמהו עד נטות היום ויאכלו שניהם:
- (ט) ויקם האיש ללכת הוא ופילגשו ונערו ויאמר לו חתנו אבי הנערה הנה נא רפה היום לערב לינו נא הנה חנות היום לין פה ויטב ללכת והשכמתם מחר לדרככם והלכת לאהלך:
- (י) ולא אבה האיש ללון ויקם וילך ויבא עד נכח יבוס היא ירושלם ועמו צמד חמורים חבושים ופילגשו עמו:
- (יא) הם עם יבוס והיום רד מאד ויאמר הנער אל אדניו לכה נא ונסורה אל עיר היבוס הזאת ונלן בה:
- (יב) ויאמר אליו אדניו לא נסור אל עיר נכרי אשר לא מבני ישראל הנה ועברנו עד גבעה:
- (יג) ויאמר לנערו לך ונקרבה באחד המקומות ולנו בגבעה או ברמה:
- (יד) ויעברו וילכו ותבא להם השמש אצל הגבעה אשר לבנימן:
- (טו) ויסרו שם לבוא ללון בגבעה ויבא וישב ברחוב העיר ואין איש מאסף אותם הביתה ללון:
- (טז) והנה איש זקן בא מן מעשהו מן השדה בערב והאיש מהר אפרים והוא גר בגבעה ואנשי המקום בני ימיני:
- (יז) וישא עיניו וירא את האיש הארח ברחוב העיר ויאמר האיש הזקן אנה תלך ומאין תבוא:
- (יח) ויאמר אליו עברים אנחנו מבית לחם יהודה עד ירכתי הר אפרים משם אנכי ואלך עד בית לחם יהודה ואת בית ידוד אני הלך ואין איש מאסף אותי הביתה:
- (יט) וגם תבן גם מספוא יש לחמורינו וגם לחם ויין יש לי ולאמתך ולנער עם עבדיך אין מחסור כל דבר:
- (כ) ויאמר האיש הזקן שלום לך רק כל מחסורך עלי רק ברחוב אל תלן:
- (כא) ויביאהו לביתו ויבול ויבל לחמורים וירחצו רגליהם ויאכלו וישתו:
- (כב) המה מיטיבים את לבם והנה אנשי העיר אנשי בני בלעל נסבו את הבית מתדפקים על הדלת ויאמרו אל האיש בעל הבית הזקן לאמר הוצא את האיש אשר בא אל ביתך ונדענו:
- (כג) ויצא אליהם האיש בעל הבית ויאמר אלהם אל אחי אל תרעו נא אחרי אשר בא האיש הזה אל ביתי אל תעשו את הנבלה הזאת:
- (כד) הנה בתי הבתולה ופילגשהו אוציאה נא אותם וענו אותם ועשו להם הטוב בעיניכם ולאיש הזה לא תעשו דבר הנבלה הזאת:
- (כה) ולא אבו האנשים לשמע לו ויחזק האיש בפילגשו ויצא אליהם החוץ וידעו אותה ויתעללו בה כל הלילה עד הבקר וישלחוה בעלות כעלות השחר:
- (כו) ותבא האשה לפנות הבקר ותפל פתח בית האיש אשר אדוניה שם עד האור:
- (כז) ויקם אדניה בבקר ויפתח דלתות הבית ויצא ללכת לדרכו והנה האשה פילגשו נפלת פתח הבית וידיה על הסף:
- (כח) ויאמר אליה קומי ונלכה ואין ענה ויקחה על החמור ויקם האיש וילך למקומו:
- (כט) ויבא אל ביתו ויקח את המאכלת ויחזק בפילגשו וינתחה לעצמיה לשנים עשר נתחים וישלחה בכל גבול ישראל:
- (ל) והיה כל הראה ואמר לא נהיתה ולא נראתה כזאת למיום עלות בני ישראל מארץ מצרים עד היום הזה שימו לכם עליה עזו ודברו:

שופטים פרק כ

- (א) ויצאו כל בני ישראל ותקהל העדה כאיש אחד למדן ועד באר שבע וארץ הגלעד אל ידוד המצפה:
- (ב) ויתיצבו פנות כל העם כל שבטי ישראל בקהל עם האלהים ארבע מאות אלף איש רגלי שלף חרב: פ
- (ג) וישמעו בני בנימן כי עלו בני ישראל המצפה ויאמרו בני ישראל דברו איכה נהיתה הרעה הזאת:
- (ד) ויען האיש הלוי איש האשה הנרצחה ויאמר הגבעתה אשר לבנימן באתי אני ופילגשי ללון:
- (ה) ויקמו עלי בעלי הגבעה ויסבו עלי את הבית לילה אותי דמו להרג ואת פילגשי ענו ותמת:
- (ו) ואחז בפילגשי ואנתחה ואשלחה בכל שדה נחלת ישראל כי עשו זמה ונבלה בישראל:
- (ז) הנה כלכם בני ישראל הבו לכם דבר ועצה הלא:
- (ח) ויקם כל העם כאיש אחד לאמר לא נלך איש לאהלו ולא נסור איש לביתו:
- (ט) ועתה זה הדבר אשר נעשה לגבעה עליה בגורל:
- (י) ולקחנו עשרה אנשים למאה לכל שבטי ישראל ומאה לאלף ואלף לרבבה לקחת צדה לעם לעשות לבואם לגבע בנימן ככל הנבלה אשר עשה בישראל:
- (יא) ויאסף כל איש ישראל אל העיר כאיש אחד חברים: פ
- (יב) וישלחו שבטי ישראל אנשים בכל שבטי בנימן לאמר מה הרעה הזאת אשר נהיתה בכם:

- (יג) ועתה תנו את האנשים בני בליעל אשר בגבעה ונמיתם ונבערה רעה מישראל ולא אבו בני בנימן לשמע בקול אחיהם בני ישראל:
- (יד) ואספו בני בנימן מן הערים הגבעתה לצאת למלחמה עם בני ישראל:
- (טו) ויתפקדו בני בנימן ביום ההוא מהערים עשרים וששה אלף איש שלף חרב לבד מישבי הגבעה התפקדו שבע מאות איש בחור:
- (טז) מכל העם הזה שבע מאות איש בחור אטר יד ימינו כל זה קלע באבן אל השערה ולא יחטא: פ
- (יז) ואיש ישראל התפקדו לבד מבנימן ארבע מאות אלף איש שלף חרב כל זה איש מלחמה:
- (יח) ויקמו ויעלו בית אל וישאלו באלהים ויאמרו בני ישראל מי יעלה לנו בתחלה למלחמה עם בני בנימן ויאמר ידוד יהודה בתחלה:
- (יט) ויקמו בני ישראל בבקר ויחנו על הגבעה: פ
- (כ) ויצא איש ישראל למלחמה עם בנימן ויערכו אתם איש ישראל מלחמה אל הגבעה:
- (כא) ויצאו בני בנימן מן הגבעה וישחיתו בישראל ביום ההוא שנים ועשרים אלף איש ארצה:
- (כב) ויתחזק העם איש ישראל ויספו לערך מלחמה במקום אשר ערכו שם ביום הראשון:
- (כג) ויעלו בני ישראל ויבכו לפני ידוד עד הערב וישאלו בידוד לאמר האוסיף לגשת למלחמה עם בני בנימן אחי ויאמר ידוד עלו אליו: פ
- (כד) ויקרבו בני ישראל אל בני בנימן ביום השני:
- (כה) ויצא בנימן לקראתם מן הגבעה ביום השני וישחיתו בבני ישראל עוד שמנת עשר אלף איש ארצה כל אלה שלפי חרב:
- (כו) ויעלו כל בני ישראל וכל העם ויבאו בית אל ויבכו וישבו שם לפני ידוד ויצומו ביום ההוא עד הערב ויעלו עלות ושלמים לפני ידוד:
- (כז) וישאלו בני ישראל בידוד ושם ארון ברית האלהים בימים ההם:
- (כח) ופינחס בן אלעזר בן אהרן עמד לפניו בימים ההם לאמר האוסף עוד לצאת למלחמה עם בני בנימן אחי אם אחדל ויאמר ידוד עלו כי מחר אתננו בידך:
- (כט) וישם ישראל ארבים אל הגבעה סביב: פ
- (ל) ויעלו בני ישראל אל בני בנימן ביום השלישי ויערכו אל הגבעה כפעם בפעם:
- (לא) ויצאו בני בנימן לקראת העם הנתקו מן העיר ויחלו להכות מהעם חללים כפעם בפעם במסלות אשר אחת עלה בית אל ואחת גבעתה בשדה כשלשים איש בישראל:
- (לב) ויאמרו בני בנימן נגפים הם לפנינו כבראשנה ובני ישראל אמרו ננוסה ונתקנהו מן העיר אל המסלות:
- (לג) וכל איש ישראל קמו ממקומו ויערכו בבעל תמר וארב ישראל מגיח ממקומו ממערה גבע:
- (לד) ויבאו מנגד לגבעה עשרת אלפים איש בחור מכל ישראל והמלחמה כבדה והם לא ידעו כי נגעת עליהם הרעה: פ
- (לה) ויגף ידוד את בנימן לפני ישראל וישחיתו בני ישראל בבנימן ביום ההוא עשרים וחמשה אלף ומאה איש כל אלה שלף חרב:
- (לו) ויראו בני בנימן כי נגפו ויתנו איש ישראל מקום לבנימן כי בטחו אל הארב אשר שמו אל הגבעה:
- (לז) והארב החישו ויפשטו אל הגבעה וימשך הארב ויך את כל העיר לפי חרב:
- (לח) והמועד היה לאיש ישראל עם הארב הרב להעלותם משאת העשן מן העיר:
- (לט) ויהפך איש ישראל במלחמה ובנימן החל להכות חללים באיש ישראל כשלשים איש כי אמרו אך נגוף נגף הוא לפנינו כמלחמה הראשנה:
- (מ) והמשאת החלה לעלות מן העיר עמוד עשן ויפן בנימן אחריו והנה עלה כליל העיר השמימה:
- (מא) ואיש ישראל הפך ויבהל איש בנימן כי ראה כי נגעה עליו הרעה:
- (מב) ויפנו לפני איש ישראל אל דרך המדבר והמלחמה הדביקתהו ואשר מהערים משחיתים אותו בתוכו:
- (מג) כתרו את בנימן הרדיפהו מנוחה הדריכהו עד נכח הגבעה ממזרח שמש:
- (מד) ויפלו מבנימן שמנה עשר אלף איש את כל אלה אנשי חיל:
- (מה) ויפנו וינסו המדברה אל סלע הרמון ויעללהו במסלות חמשת אלפים איש וידביקו אחריו עד גדעם ויכו ממנו אלפים איש:
- (מו) ויהי כל הנפלים מבנימן עשרים וחמשה אלף איש שלף חרב ביום ההוא את כל אלה אנשי חיל:
- (מז) ויפנו וינסו המדברה אל סלע הרמון שש מאות איש וישבו בסלע רמון ארבעה חדשים:
- (מח) ואיש ישראל שבו אל בני בנימן ויכום לפי חרב מעיר מתם עד בהמה עד כל הנמצא גם כל הערים הנמצאות שלחו באש: פ

שופטים פרק כא

- (א) ואיש ישראל נשבע במצפה לאמר איש ממנו לא יתן בתו לבנימן לאשה:
- (ב) ויבא העם בית אל וישבו שם עד הערב לפני האלהים וישאו קולם ויבכו בכי גדול:
- (ג) ויאמרו למה ידוד אלהי ישראל היתה זאת בישראל להפקד היום מישראל שבט אחד:
- (ד) ויהי ממחרת וישכימו העם ויבנו שם מזבח ויעלו עלות ושלמים: פ
- (ה) ויאמרו בני ישראל מי אשר לא עלה בקהל מכל שבטי ישראל אל ידוד כי השבועה הגדולה היתה לאשר לא עלה אל ידוד המצפה לאמר מות יומת:
- (ו) וינחמו בני ישראל אל בנימן אחיו ויאמרו נגדע היום שבט אחד מישראל:
- (ז) מה נעשה להם לנותרים לנשים ואנחנו נשבענו בידוד לבלתי תת להם מבנותינו לנשים:

- (ח) ויאמרו מי אחד משבטי ישראל אשר לא עלה אל ידוד המצפה והנה לא בא איש אל המחנה מיביש גלעד אל הקהל:
 (ט) ויתפקד העם והנה אין שם איש מיושבי יבש גלעד:
 (י) וישלחו שם העדה שנים עשר אלף איש מבני החיל ויצו אותם לאמר לנו והכיתם את יושבי יבש גלעד לפי חרב והנשים והטף:
 (יא) וזה הדבר אשר תעשו כל זכר וכל אשה ידעת משכב זכר תחרימו:
 (יב) וימצאו מיושבי יבש גלעד ארבע מאות נערה בתולה אשר לא ידעה איש למשכב זכר ויביאו אותם אל המחנה שלה אשר בארץ כנען: ו
 (יג) וישלחו כל העדה וידברו אל בני בנימן אשר בסלע רמון ויקראו להם שלום:
 (יד) וישב בנימן בעת ההיא ויתנו להם הנשים אשר חיו מנשי יבש גלעד ולא מצאו להם כן:
 (טו) והעם נחם לבנימן כי עשה ידוד פרץ בשבטי ישראל:
 (טז) ויאמרו זקני העדה מה נעשה לנותרים לנשים כי נשמדה מבנימן אשה:
 (יז) ויאמרו ירשת פליטה לבנימן ולא ימחה שבט מישראל:
 (יח) ואנחנו לא נוכל לתת להם נשים מבנותינו כי נשבעו בני ישראל לאמר ארור נתן אשה לבנימן: ו
 (יט) ויאמרו הנה חג ידוד בשלו מימים ימימה אשר מצפונה לבית אל מזרחה השמש למסלה העלה מבית אל שכמה ומנגב ללבונה:
 (כ) ויצו ויצו את בני בנימן לאמר לנו וארבתם בכרמים:
 (כא) וראיתם והנה אם יצאו בנות שילו לחול במחלות ויצאתם מן הכרמים וחספתם לכם איש אשתו מבנות שילו והלכתם ארץ בנימן:
 (כב) והיה כי יבאו אבותם או אחיהם לרוב לריב אלינו ואמרנו אליהם חנונו אותם כי לא לקחנו איש אשתו במלחמה כי לא אתם נתתם להם כעת תאשמו: ו
 (כג) ויעשו כן בני בנימן וישאו נשים למספרם מן המחללות אשר גזלו וישובו אל נחלתם ויבנו את הערים וישבו בהם:
 (כד) ויתהלכו משם בני ישראל בעת ההיא איש לשבטו ולמשפחתו ויצאו משם איש לנחלתו:
 (כה) בימים ההם אין מלך בישראל איש הישר בעיניו יעשה: